

Az MDF születésnapja Várpalotán – 1989. január 8.

Megalakulásának ötödik évfordulóját ünnepli az MDF helyi szervezete 1994. január 8-án.

Ezekben a hónapokban az ország sok városában, falujában gyűlnek össze a magyar demokraták ünnepelni. Emlékezni az 5 évvel ezelőtti eseményekre, visszaemlékezni az elmúlt időszak történéseire és felkészülni az újabb, jövőnkét formáló lépésekre. Az eredményekben gazdag **hőskornak** voltak nevezetes állomásai: népszavazás, választások, taxisblokádk, ünnepek, örömnapiok, tüntetések, feszültségek, örömök és tragédiák.

Változott a világ, változott az ország. Velc együtt változott tagságunk is. Csökkent és nőtt létszámunk. Vannak akik már nem lehetnek közöttünk, mert örökre eltávoztak, vannak akik csak "pihennek", szünetet tartanak. Reméljük visszatérnek ők is!...

Mi maradtunk. Mi vagyunk és várjuk újabb barátainkat.

Schmidt Ferenc

Gödörben?

Van ALAGÚT és van vége!

Igen a SÖTÉT ALAGÚT jut eszembe ahányszor a Parlamentbe menet vagy jövet a metróból a Kossuth téren a felszínre érkezem, vagy a mélybe visz a mozgólépcső. Ha számtalan gondolattal terheltlen vagyok is odalent, mégis, és mindig gazdag fényár fogad a felszínre érkezésnél. Sok állomása van ennek a hosszú alagútnak, de bárhol szállok ki; legyen az a Dunán innen, vagy a Dunán túl, mindig a fény fogad!

És a legmélyebb pontján az alagútnak, ott ahol a Duna hatalmas víztömege is ne-

hezedik az alagútra? Igen, ott a legfélelmetesebb az érzés, ha csak az ösztöneimre hallgatok. A másodpercek rohanása azonban együtt száguld a vonattal és felszabadult érzéssel tudatosul bennem; átértem a túlsó partra és indulok felfelé a szabadba, a fényre. Kiertem az alagútból! Csak én? Nem! Sokan! Sokszor!

Igen, már sokszor kiértünk az alagútból! – és hiszem a jövőben is!

Schmidt Ferenc

Új vezetőség az MDF városi szervezetében

Az MDF várpalotai szervezete a tisztújító közgyűlésén – tekintettel az elnök lemondására – elfogadta az elnökség lemondását. Így Papp Gyula elnök, Czibók Kálmán, Schnöller János, Schmidt Ferenc és Kecskés Lehel elnökségi tag megkapta a szükséges felmentést a tagságtól.

A titkos szavazással megválasztott új elnökség tagjai: Schmidt Ferenc, Lendvai István és Kecskés Lehel. Az elnöki tisztséget Schmidt Ferenc tölti be. A titkári teendőket Lendvai István látja el. A gazdasági ügyeket továbbra is Gyórfy József vezeti. A helyi szervezet adminisztrátora Lukács Györgyné.

Az MDF várpalotai szervezetének címe: MDF Várpalotai Szervezete, 8100. Várpalota, Mátyás király u. 3.

Az iroda hétfőtől-péntekig naponta 14 és 18 óra között várja az érdeklődőket.

Élnek, tanuskodnak

Negyven esztendeje annak, hogy – talán Sztálin halálának, talán Nagy Imrénének köszönhetően – visszaérkeztek hazájukba a Szovjetunióba ártatlanul elhurcolt emberek. Nem mindannyian, csak az első csoportjuk. Volt aztán még majdnem negyven év, amikor sem ők, sem a magyar sajtó nem mondhatta el, mi történt ezekkel a magyarokkal. Volt akit tizenéves korában ítéltek el, mások már elmúltak húszévesek. Ma sem sokat tudunk róluk. Pedig már nincs szovjet uralom sem nálunk, sem odaát. Nincsen Szovjetunió. Van viszont, némely szomszédos ország nem kis bánatára független Magyarország.

Ezek az emberek mintegy nyolc esztendőt voltak kénytelenek eltölteni lágerekben, munkatáborokban. Sorsuk csak abban különbözött, hogy a hőséget vagy folyton fűvő szelet, vagy a dermesztő hideget kellett-e elviselniük. Nem mindenki volt rá képes. Reális számítások szerint legalább háromszázezer ember veszett oda. (Nem titok, hogy e szám magába foglalja a Kárpátaljáról, Erdélyből, Felvidékről elhurcolt magyarokat is.) Pedig úgymond vigyáztak rájuk. Kellett az ingyen munkaerő, kellett a munkáskéz. Ők, a nyomorultak voltak az igazi komzomolisták, sztahanovisták. Bányáztak, vasutat építettek, gépet és lapátot kezeltek. És meghaltak, nagyon sokan.

Ha nem is minden ember, de néhány közülük nagyon sokat kibírt, mindent túlélte. A rendszerváltás számukra a valódi felszabadulást hozta, hiszen korábban elképzelhetetlen volt, hogy életükről, sorsukról a nyilvánosság előtt beszélhessenek. Mára megöregedtek. És fölegyenesedtek. Mernek tanuskodni, mernek egymással találkozni, sorstársnak nevezni egykori társukat a bajban. Többségük hívő ember. Ahogyan egyikük fogalmazott: Isten segedelme nélkül nyolc-tíz évet nem lehet kibírni sem Szibériában, sem Bajkonur vidékén, a sivatagban. Szervezetük maga a genetikai csoda. S nemcsak a test csodája ez, de a léleké is. Derűjük szeretetet fakaszt. Ők már tudnak mindent, amit az emberről tudni lehet.

Csak halkan kérdezem: mi, a többi, szerencsésebb sorsú emberek, tudunk-e őrölk mindent?

Apáti Miklós

A Várpalotáról és Pétfürdőről orosz fogásba elhurcolt személyek névsora megtekinthető az MDF helyi szervezetének irodájában.